

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17627/2025
26.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Сарих, адвокат у ..., против тужене Република Србија, Основни суд у Лазаревцу, коју заступа Државно правобранилаштво у Београду, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 8903/25 од 04.09.2025. године, у седници одржаној 26.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 8903/25 од 04.09.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 8903/25 од 04.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 12348/24 од 14.04.2025. године одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име законске затезне камате исплати износ од 26.365,30 динара са законском затезном каматом од 11.12.2019. године до исплате и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 24.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 8903/25 од 04.09.2025. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Првог основног суда у Београду. Одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правног питања од општег интереса и правног питања у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. У конкретном случају не постоји потреба за разматрањем

правних питања од општег интереса, односно правног питања у интересу равноправности грађана, као ни неуједначена судска пракса.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

О захтеву тужиоца за исплату законске затезне камате на исплаћене трошкове кривичног поступка, који су му као браниоцу по службеној дужности признати од стране кривичног суда, одлучено је уз примену материјалног права која је у складу са праксом израженом у одлукама ревизијског суда у којима је одлучено о захтевима са чињеничним стањем као у овом поступку. Имајући у виду да је правноснажним решењем кривичног суда одлучено о трошковима браниоца по службеној дужности, следи да је о захтеву тужиоца за накнаду трошкова одлучено па нема места да се о трошковима одлучује и у парничном поступку (члан 265. став 6. ЗКП), нити о захтеву за камату на већ досуђене трошкове који није истакнут у захтеву за накнаду трошкова у кривичном поступку. Како је побијана другостепена одлука у складу са одлукама ревизијског суда о наведеном правном питању, то није од утицаја позивање ревидента на одлуке нижих судова у којима је одлучено другачије (конкретно одлуке Вишег суда у Панчеву).

На основу изнетих разлога Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе чл. 404 ст. 2 ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужиоца, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца недозвољена.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда, донете у парници о спору мале вредности, ревизија није дозвољена. Споровима мале вредности, према одредби члана 468. став 1. ЗПП, сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора у конкретном случају износи 26.365,30 динара. Следи да против одлуке другостепеног суда донете у предметном спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У складу са изнетим Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић